

[Gert Petersen.]

parti har den opfattelse, at for hvert år der bruges penge på militærvæsen i dette land, kastes der gode penge efter dårlige, for de midler kunne have været brugt fornuftigere også til forsvar af Danmark.

Vi er også tilhængere af, at Danmarks uafhængighed forsvares, naturligvis er vi det. Vi modsatte os ikke dansk medlemskab af NATO og senere af fællesmarkedet, fordi vi ville opgive dansk suverænitæt, tværtimod, man må vel snarere sige, at det er NATO- og EF-politikere, som trods deres martialske tale helt uden sværdslag har afstået væsentlige sider af Danmarks selvstændighed til udenlandske magter. Det får vi også fastslået ved denne forsvarsdebat. Det oplyses, at forliget har været forelagt selve den amerikanske general, der er NATO-chef i Europa, og han har sagt god for det. Hvad kan NATO-vennerne så ønske sig mere? Jeg skal erkende, at mig imponerer det ikke. Jeg synes tværtimod, det er trist, at noget så vigtigt som tilrettelæggelsen af Danmarks forsvar skal være afhængigt af, hvad en general i et andet lands hær tænker og mener.

Det forsvar, et uafhængigt Danmark, der handler i overensstemmelse med sine egne interesser, ville etablere, ville ikke være militært. Det kunne der være en vis fornuft i herhjemme i bagladegeværernes tidsalder, men det er 100 år siden. Nu lever vi altså – det vil man ikke rigtig se i øjnene – i atom- og brintbombernes og i MIRV-raketternes og atomubådernes tidsalder, og det er en helt anden snak.

I militærstrategisk tankegang taler man om tærskler. Tærsklen, en angriber skal overskride, må være så høj, at angriberen holder sig tilbage. Jeg vil holde på, at en så høj militær tærskel kan dette lille flade land med eller uden allierede ikke byde en eventuel angriber. Men så må man spørge: kan vi skabe os en moralsk tærskel, som vi kan sætte ind? Kan vi skabe os et sådant internationalt omdømme, at en angriber i hvert fald vil tøve mange gange, før et angreb sættes ind? Ingen tærskel giver fuld sikkerhed, det påstår jeg aldeles ikke, men den moralske vil formodentlig give mest sikkerhed for netop dette land med dets geografiske beliggenhed og udstrækning.

Hvis altså Danmark afruster militært og bruger de midler, der derved spares, til hjælp for en verden i nød, til et beskedent, i verdensmålestok beskedent, men dog et bemærkelses-

værdigt, fast årligt bidrag til udligning af forskellene mellem den rige og den fattige verden, altså til overførsel til den tredje verden, ville vi have sat et eksempel, der både vil mane til efterfølgelse – og det kan der så sandelig være brug for – og som ville skaffe os så mange venner over hele verden, at vi kunne føle os mere sikre, end vi er i dag i kraft af ministerens 41.350 mand og nogle moralsk ret så anløbne allierede.

Allerede af disse grunde – der er også andre grunde til det – vil socialistisk folkeparti hverken have lod eller del i dette militærførlig, tværtimod, vi vil i de kommende år, dette være også sagt til hr. Poul Schlüter, der gerne vil have ro om dette spørgsmål, gøre en langt større indsats, end vi har gjort hidtil for at arbejde på, at dette forlig kan blive det sidste af den art, og at helt andre principper lægges til grund for sikring af dansk suverænitæt, når vi når frem til 1981.

Fuglsang (DKP):

Forsvarsforligets placering i forligsklumpen er symbolsk for, hvordan tingene over for befolkningen stilles på hovedet.

Som første punkt slås på tromme for eller imod de 810 mill. kr. til beskæftigelsen. I afsnit II søger man mere eller mindre nødtvungent at afbøde de mest katastrofale virkninger af en i bund og grund forfejlet boligpolitik. Begge disse to afsnit ledsages af dyb bekymring for, hvor man kan hugge en hæl og klippe en tå for at skaffe finansiering, hvilket man så i afsnit III beskæftiger sig med. Så først – jeg vil ikke sige som rosinen i pølseenden – kommer det uden sammenligning dyreste og mest langtrækkende, nemlig forsvarsforliget, et forlig, som hvert af de følgende 4 år vil koste mindst 6.500 mill. kr. eller mere end 8 gange det beløb, som er afsat til beskæftigelse. Jeg sagde mindst, for enhver ved bl. a. fra F-16 flykøbene, at de materielle anskaffelser, man satser på, vil blive langt dyrere dels som følge af den almindelige inflation, dels som følge af den tekniske udvikling, som koster uhyre dyrt, til trods for at det materiel, man anskaffer sig, i vidt omfang vil være forældet, før vi nogen sinde får det. Desuden skal danske skatteydere betale deres del både til rustningsindustriens profitter og til de bestikkelser, man strør om sig med. Vi skal betale et ukendt beløb til de inspektionsskibe, som vi skal have i forbindelse